

Mlada je, a ne pozna še bolečin,
verjame vse, kar v sanjah doživi...
A v tvojih letih, kaj še upaš ti?
Dovolj naj bo spomin ti zarastlin.«

NA STOPNICAH

Trilussa

Ko skozi hišna vrata je stopila,
sem ji v uho na tihem nekaj zinil:
v odgovor ona v smeh! A v mezaninu
se je že roka roke dotaknila.

Pogum! V nadstropju prvem sem že lice
in usta ji poljubljal na vse viže,
v drugem sem se ji že pritisnil bliže,
a veter mi je ugasil žveplenice.

Presneta reč! Ko kar naprej sva šla,
nisem zdržal: objel sem jo čez pas.
Kaj bi napravil ti? Prav to, kar jaz.

V tretjem nadstropju je kar še molčala,
v četrtem pa: »Ah! Ah!« je zaječala.
Kaj bo, ko na podstrešje prideva?

GOLOBICA

Trilussa

Iz gole radovednosti samo
se v cestno blato spusti golobica
in bele perutnice vse zamaže.
Krastača reče ji: »Tovarišica,
ti tudi padaš v lužo, kot vse kaže.«
»A ne ostanem v nji,«
odvrne ptica ji in odleti.